

A háború őrültség. Ez a sírás órája – Ferenc pápa homíliája az első világháborús emlékhelyen

„Miután megszemléltem e térség szép vidékét, ahol férfiak és nők dolgoznak, hogy eltartsák családjukat, ahol gyermekek játszanak és idősek álmodoznak.... itt, ezen a helyen, közel a temetőhöz csak azt mondhatom: a háború őrültség.

Mialatt Isten folytatja teremtését és nekünk, embereknek az a hivatásunk, hogy együttműködjünk művével, a háború pusztít. Lerombolja Isten legszebb teremtményét is: az emberi lényt. A háború mindent felborít, a testvérek közötti köteléket is. A háború őrültség, fejlődési terve a pusztítás: a pusztításon keresztül akarja kifejleszteni önmagát!

A kapzsiság, az intolerancia, a hatalomvágy... olyan mozgatórugók, amelyek háborús döntésre sarkallnak, és ezeket az indokokat gyakran egy ideológiával igazolják; de előbb ott van a szenvedély, ott van az eltorzult indíttatás. Az ideológia egy igazolás, de amikor nincs ideológia, akkor ott van Káin válasza: „Engem mit érdekel a testvérem?”, „Talán őrzője vagyok testvéremnek?” (Ter 4,9). A háború nem tesz különbséget senki: idősek, gyermekek, anyukák, apukák

között ... „Engem mit érdekel?”.

Ennek a temetőnek a bejárata fölött lebeg a háború csúfondáros mottója: „Engem mit érdekel?” Ezeknek az embereknek, akiknek a maradványai itt nyugszanak, mind megvoltak a maguk terveik, álmuk... de életüket szétzúzták. Mert az emberiség azt mondta: „Engem mit érdekel?”.

Ma is, egy újabb világháború másodszori kudarca után talán egy harmadik háborúról beszélhetünk, amelyet „részletekben” vívnak, bűntényekkel, öldökléssel, pusztítással...

Ha őszinték akarunk lenni, az újságok címlapján ennek kellene állnia: „Engem mit érdekel?”. Káin azt mondaná: „Talán őrzője vagyok testvéremnek?”.

Ez a magatartás éppen az ellenkezője annak, amit Jézus az evangéliumban kér tőlünk. Hallottuk: Ő a legkisebb testvérünkben van jelen: Ő, a Király, a világ Ítéltőbírója, az éhező, a szomjazó, az idegen, a beteg, a bebörtönzött... Aki gondját viseli testvérenek, belép az Úr örömébe; aki azonban nem teszi ezt, aki mulasztásaival azt mondja: „Engem mit érdekel?”, az kívül marad.

Itt és a másik temetőben sok áldozat nyugszik. Ma rájuk emlékezünk. Sírás van, gyász, fájdalom. És innen emlékezünk valamennyi háború összes áldozatára.

Ma is sok az áldozat... Hogyan lehetséges ez? Azért lehetséges, mert a színpalak mögött ma is érdekek húzódnak,

geopolitikai tervek, pénz- és hataloméhség, ott van a fegyvergyártó ipar, amely oly fontosnak látszik! És a terrornak ezek a tervezői, az összecsapások szervezői, mint ahogy a fegyverkereskedők is azt írták a szívükbe: „Engem mit érdekel?”.

Bölcs emberre vall, ha beismerjük hibáinkat, fájdalmat érzünk fölöttük, megbánást érzünk, bocsánatot kérünk és sírunk. Azzal az „Engem mit érdekel?” felirattal a szívükben a háborús üzérek talán sokat keresnek, de romlott szívük elveszítette a sírás képességét. Káin nem sírt. Káin árnyéka beborít ma minket itt, ebben a temetőben. Itt látszik. Látszik a történelemben, amely 1914-től napjainkig tart. És látszik napjainkban is.

Fiúi, testvéri, atyai szívvel kérem nektek és mindannyiunk számára a szív megtérését: térjen át az „Engem mit érdekel?”-ből a sírásra. A „hiábavaló öldöklés” minden elesettjéért, a háború örületének összes áldozatáért, minden időben. Az emberiségnek sírásra van szüksége, és ez a sírás órája”.

Forrás: <http://hu.radiovaticana.va>